

RaeAnne Thayne

Tussen
hoop en
Liefde

Vertaling Peggy van Mossevelde

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2011 RaeAnne Thayne
Oorspronkelijke titel: *Blackberry Summer*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2013 HarperCollins Holland
Vertaling: Peggy van Mossevelde
Omslagontwerp: zero-media.net, München
Omslagbeeld: © Avhusta Lytvynenko/EyeEm/Getty Images; © FinePic®
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0518 8
ISBN 978 94 027 5541 1 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie april 2020

Originele uitgave verschenen bij HQN Books, Toronto, Canada
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Wij zijn stuk voor stuk engelen met één vleugel. We kunnen pas vliegen wanneer we elkaar omarmen.

Luciano de Crescenzo

Stomme rothoroscoop.

Claire Bradford stond op de drempel van haar kralenwinkel met in één hand de deurknop, in de andere een beker hete koffie, en keek naar de chaos binnen. Volgens de horoscoop die ze, nadat ze de kinderen naar school had gebracht, in het koffiehuis van haar vriendin Maura vluchtig had doorgelezen, stond haar vandaag een aangename en opwindende verrassing te wachten. Ze had eigenlijk meer gehoopt op een stroom nieuwe klanten of een grote opdracht voor een van haar meer bewerkelijke, unieke sieraden.

Nee, aangenaam of opwindend zou ze een inbraak in String Fever, haar winkel, niet willen noemen. Het beige tapijt was bezaaid met kleurige kralen. Blijkbaar had iemand een van de glazen vitrinekasten vol doorzichtige laatjes omvergetrokken, waardoor de hele inhoud nu door de winkel verspreid lag. De la van de kassa stond open, en het kleine beetje geld dat ze daar altijd in liet zitten als wisselgeld, was verdwenen. De deur naar haar kantoortje stond ook open, iets wat ze zelf nooit deed. Zelfs van waar ze nu stond, kon ze de stoffige lege plek zien waar haar computer zou moeten staan.

Over de materiële schade kon ze zich wel heen zetten. Daarbij werd een paar keer per dag automatisch een back-up gemaakt van haar bestanden, die werd opgeslagen op een beveiligd gedeelte van het web. Maar het zou een hels karwei zijn om alle troep op te ruimen.

Ze sloot haar ogen en slaakte een diepe zucht. In gedachten zag ze zichzelf al dagenlang alle kralen opnieuw sorteren in de honderden daarvoor bestemde compartimenten. Door de onzekere economie hing de toekomst van String Fever toch al aan een zijden draadje, en de tijd die dit alles zou gaan kosten zou het er bepaald niet gemakkelijker op maken.

Naast haar jankte Chester zacht. Zijn typische bassetkop met de vele plooien scheen haar nog droeviger toe dan gewoonlijk. Zoals altijd pikte het dier haar gemoedstoestand feilloos op. Ze bukte en kriebelde hem liefdevol achter zijn lange oor. 'Ik weet het, vriendje, wat een rotzooi hè?'

Daarna tastte ze in haar jaszak op zoek naar haar mobiele telefoon. Net toen ze op het punt stond het alarmnummer te bellen, ging het toestel in haar handen af. Het geluid van een nucleaire meltdown-waarschuwing, dat ze speciaal als beltoon voor haar moeder had ingesteld, galmde door de lege winkel.

Over aangenaam en opwindend gesproken. Rothoroscoop.

Chester jankte opnieuw. Hij had al net zo'n hekel aan de beltoon als zij.

Tegen beter weten in nam ze op, hoewel ze met haar zesendertig jaar allang niet meer onder haar moeders vleugels woonde. Ruth Tatum had haar dochter goed afgericht. 'Mam, ik heb nu even geen tijd om te praten. Er is ingebroken in de winkel. Ik bel je zodra ik kan, goed?'

'Ingebroken? Je maakt zeker een grapje?'

'Waarom zou ik over zoiets een grapje maken, mam?'

'Weet ik veel,' zei Ruth. Ze nam de vertrouwde defensieve houding aan waarin ze zich door de jaren heen leek te hebben gespecialiseerd. 'Jij hebt zo'n vreemd gevoel voor humor.'

Ja, dat was echt iets voor haar, lollig doen over een inbraak om de lachers op haar hand te krijgen. 'Ik maak geen grapje, mam. Er is echt ingebroken.'

'Wat verschrikkelijk! Wat hebben ze meegenomen?'

‘Dat weet ik nog niet. Ik kom net binnen. Ik moet nu echt ophangen, zodat ik de politie kan bellen.’

‘Oké, maar bel me als je meer weet. Wil je dat ik langskom?’

Ja, ongeveer net zo graag als ik een paar oorstekers in je wang wil prikken, dacht Claire. ‘Nee, dank je, dat hoeft niet. Ik bel je later.’ Ze hing op en belde snel de politie.

‘Hope’s Crossing Alarmcentrale, om wat voor spoedgeval gaat het?’

Claire herkende de stem van een van haar burens en vaste klanten van de kralenwinkel, Donna Mazell, hoewel haar stem iets hoger klonk dan normaal. ‘Dag Donna, je spreekt met Claire. Ik wil aangifte doen van een inbraak. Ik kom net mijn winkel binnen, en er is ingebroken.’

‘O nee toch, niet nóg een?’

‘Nóg een?’

‘Je bent al de vierde winkelier vandaag die aangifte doet. Het is echt een gekkenhuis hier! Iedereen is aan het werk gezet.’

Hope’s Crossing, Colorado telde maar vijfduizend vaste inwoners. Gedurende de wintermaanden kon dat aantal wel tien keer zo groot worden door de toeloop van mensen die in de omgeving een vakantiehuisje bezaten of die kwamen skiën in het nabijgelegen Silver Strike Skiresort. Claire wist dat er maar acht agenten op het plaatselijke politiebureau werkten. Als de nood hoog was, werden ze bijgestaan door agenten van een van de regionale korpsen.

‘Kun je iemand missen om hiernaartoe te sturen?’ vroeg ze.

‘O, zeker, geen probleem. De nieuwe commissaris zit toevallig net bij je om de hoek, bij Pinecone Property Management. Volgens mij is hij daar bijna klaar. Ik zal hem een belletje geven en vragen of hij zo snel mogelijk bij je langskomt.’

‘Dank je, Donna.’

‘Ze hebben toch niet die prachtige Tsjechische kristallen meegenomen die je had gekocht voor de trouwjurk van Genevieve Beaumont?’

Claires maag keerde zich om bij de gedachte. ‘O, ik hoop echt van niet. Het heeft me twee maanden gekost om die het land in te krijgen. Ik denk niet dat ik snel genoeg nieuwe kan krijgen als ze weg zijn.’

‘Ik zal voor je duimen,’ zei Donna. ‘En ik zal nu meteen Riley bellen en zeggen dat hij naar je toe komt zodra hij klaar is bij het makelaarskantoor.’

‘Dank je, Donna.’

‘Geen probleem. Als er over een kwartier nog niemand is, moet je terugbellen, oké? En nergens aankomen!’

‘Ja, ik weet het. Ik kijk ook televisie. Ik zal buiten wachten met Chester tot Riley er is.’

‘Het is ijskoud buiten, schat. Geen weer om buiten te wachten, ook niet voor je hond. Chester is ook de jongste niet meer. De commissaris zal het vast niet erg vinden als je binnen op een stoel gaat zitten. Als je de hond maar bij je houdt, zodat hij de plaats delict niet overhoophaalt.’

Ze hingen op. Claire was te onrustig om stil te zitten tot de politie kwam. Ze sloot de deur maar bleef vlak naast de drempel staan, zich voor de tiende keer deze ochtend afvragend hoe iemand zo wreed kon zijn. Dat ze bestolen was, was nog tot daar aan toe. Het beetje geld en de computer konden haar niet zoveel schelen, maar de troep die ze hadden gemaakt... Dit was duidelijk het werk van vandalen die eropuit waren zo veel mogelijk schade aan te richten, iets wat ze sowieso niet kon begrijpen.

En waarom uitgerekend bij haar? Ze deed altijd haar best vriendelijk te zijn tegen iedereen die haar pad kruiste. Natuurlijk waren er wel eens akkefietjes met klanten. Sommige mensen leken het heel vreemd te vinden dat ze ook geld rekende voor de tijd en moeite die in haar werk ging zitten. Maar ze kon zich niet voorstellen dat iemand daarom zo'n puinhoop zou veroorzaken.

Ze wendde haar blik van de puinhoop af, keek door het raam op de hoofdweg van Hope's Crossing, en probeerde de ademhalingstechniek toe te passen die haar vriendin Alex haar had geleerd.

Het was een grijze, druilerige ochtend. Ook al was het al half april, de lente leek haar tijd te nemen om naar Colorado te komen dit jaar. Volgens de weersvoorspellingen zou er deze avond een sneeuwstorm

over het gebied trekken. De mensen die het skiresort runden, zouden een beetje extra sneeuw natuurlijk verwelkomen. Er was nog een handjevol toeristen in het stadje die hun vakantiedagen liever doorbrachten in de bergen dan aan zee, maar zoals de meeste andere inwoners was Claire de winter meer dan zat. Het enige voordeel van verse sneeuw was dat het de sombere grijze smurrie op de straten een vrolijker aanzien zou geven.

Hoewel het koud was en er een storm was voorspeld, zag ze een flinke rij klanten aan de overkant bij de bar van Hope Café. Hetzelfde gold voor Dog-Eared Books & Brews een stukje terug. Zij zou echter niet kunnen profiteren van die klandizie zolang het bordje GESLOTEN op haar deur hing.

Deze gedachte had zich nog maar nauwelijks gevormd toen de deur plots openging, begeleid door het muzikaal getingel van de klokjes die ze erboven had gehangen. Ze draaide zich om, opende haar mond om te vertellen dat de winkel voorlopig nog dicht was en sloot hem weer. De moed zakte haar nog verder in de schoenen. Dit was nu precies wat er nog ontbrak aan haar aangename, opwindende ochtend, dacht ze toen de nieuwe echtgenote van haar ex-man naar binnen stormde, kwiek en elegant en stralend van de zwangerschapshormonen.

‘Hé, Claire,’ kwetterde Holly Vestry Bradford, de rij smetteloos witte en kaarsrechte tanden bloot lachend waar haar vader de orthodontist zo onvermoeibaar aan had gewerkt. De sneeuw van haar zwarte Uggs stampend, knoopte ze haar rode wollen jas open.

Chester bromde even en liet zich toen op zijn buik op de grond vallen met zijn rug naar hen toe; hij was nooit een groot fan van Holly geweest.

‘Eh, je komt een beetje ongelegen,’ begon Claire. Ze was absoluut niet in de stemming om gezellig te doen. En zeker niet tegen Holly, die altijd het slechtste in haar naar boven leek te brengen.

‘O, mijn hemel!’ riep Holly uit. ‘Wat is h*ier* gebeurd?’

Vanaf het moment, twee jaar daarvoor, dat Jeff definitief een einde aan hun noodlijdende huwelijk had gemaakt door het huis uit te gaan,

had Claire er een punt van gemaakt om altijd zo beleefd en vriendelijk mogelijk te zijn tegen zijn nieuwe vrouw. 'Ik denk dat er is ingebroken,' zei ze daarom, zonder een spoor van het sarcasme dat ze wel degelijk voelde.

'O, nee! Heb je de politie gebeld?'

'Ja, net. Ze komen eraan.'

'O, Claire, wat vreselijk!'

Claire wist niet wat ze erger vond: het gevoel van inbreuk op haar leven door de inbraak en het feit dat ze de hele winkel opnieuw zou moeten inrichten, of dat ze het lijdend voorwerp was van Holly's medelijden. 'Het komt wel goed allemaal. Ik ben verzekerd. Maar ik wil je wel vragen niks aan te raken, goed? We moeten de plaats delict intact houden.'

'Plaats delict! Dat klinkt als iets uit CSI: Miami! Waar is Horatio?'

Was ze zelf ook zo onnozel geweest toen ze vijftientig was, vroeg Claire zich af. Nee, dat was niet mogelijk. Tegen die tijd was ze al een jaar getrouwd, was Macy al geboren, en had ze twee baantjes gehad zodat Jeff zijn studie Medicijnen kon afmaken. 'Sorry voor de troep,' zei ze met een glimlach – tot haar eigen verrassing had ze er kennelijk nog een of twee op voorraad. 'Misschien kun je later terugkomen als ik de ergste rommel een beetje heb opgeruimd?'

'Nee joh, dat hoeft niet. Ik kwam nergens speciaal voor. Macy heeft je zeker wel verteld over ons te gekke winkeluitje naar Vail?'

'Ja, ik geloof wel dat ze er iets over heeft gezegd.' Een keer of twintig, dertig, zeg maar. Haar twaalf jaar oude dochter adoreerde haar stiefmoeder. En wie kon haar dat kwalijk nemen? Holly was de grote zus die Macy altijd had willen hebben. Je kon met haar lachen, en ze was jong en hip. Holly had de hele Twilight-reeks gelezen, en ze had accounts op Twitter, Facebook én MySpace.

Claire deed hard haar best zich niet gekwetst te voelen door de band tussen hen. Tenslotte hield Macy ook van haar moeder, al gedroeg ze zich daar niet altijd naar; op de drempel van de puberteit probeerde ze af en toe haar vleugels uit.

‘Dat kind is echt een shopaholic!’ ratelde Holly. ‘Jeff had ons losgelaten met zijn creditcards, en toen ging hij snowboarden met Owen, en Macy heeft me geholpen bij het uitzoeken van een hele nieuwe zwangerschapsgarderobe. En toen ik thuis al die tassen openmaakte, realiseerde ik me wat ik eigenlijk echt nodig heb: een paar waanzinnige accessoires die de aandacht afleiden van mijn enorme buik.’

Natuurlijk, dacht Claire. Hoewel Holly vijf maanden zwanger was, zou ze waarschijnlijk nog steeds in de kleinste maat jeans passen als het een lage heupbroek was. ‘Ik vind dat je er prachtig uitziet, wat je ook draagt,’ zei Claire. ‘Maar een paar mooie sieraden zijn nooit weg.’ Vooral als ze handgemaakt waren, van de prijzige kralen van Venetiaans glas waar Holly zo dol op was, de kralen waar String Fever het meest aan verdiende. ‘Als je het niet erg vindt om later terug te komen, dan zal ik wat leuks bedenken.’

‘Geen probleem. Ik heb vandaag verder toch niks te doen.’

Claire zou willen dat ze hetzelfde kon zeggen. Ze wist nog een glimlach op te diepen. ‘Ik geef je wel een belletje als de politie de winkel weer heeft vrijgegeven, oké?’

‘Je bent zo lief voor me! Heel erg bedankt, Claire.’

Voordat Claire wist wat haar overkwam, had het meisje haar armen al om haar heen geslagen. Gelaten liet ze de knuffel over zich heen komen. Ze knuffelde haar zelfs een beetje terug, waarna ze zich vlug losmaakte uit de omhelzing.

Het was niet dat ze echt een hekel aan Holly had. De situatie was alleen zo ongemakkelijk omdat ze in hetzelfde dorp woonde als Jeff en Holly, waar ze hen om de haverklap overal tegenkwam, en omdat hun vriendenkringen grotendeels overlaptten.

Jeff had altijd beweerd dat zijn relatie met Holly niets te maken had met zijn eenzijdige beslissing een eind te maken aan hun huwelijk, en Claire was zich heus bewust dat zij zelf ook een aandeel had gehad in de huwelijksproblemen en de kloof die er in de laatste jaren tussen hen was ontstaan. Toch was het zuur. Slechts enkele weken nadat hun scheiding definitief was geworden, was het cliché een feit: Jeff had

een relatie met de knappe jonge receptioniste van zijn orthopedische praktijk. Zes maanden later was hij met haar getrouwd, en nu waren ze bezig hun eigen gezin te stichten.

En of Claire het nu leuk vond of niet, alle drie waren ze verantwoordelijk voor Macy en Owen. Als de kinderen bij hun vader waren, was Holly van grote invloed op hun leven, dus Claire kon zich geen verbitterde houding of hatelijkheid veroorloven. Verhuizen uit Hope's Crossing was ook geen optie. Haar winkel was hier, en Macy en Owen zouden er niet genoeg aan hebben hun vader alleen in het weekend te zien.

'Gaat het echt wel?' vroeg Holly. 'Ik kan wel blijven tot de politie er is. Je weet wel, voor de morele steun.'

'Dank je, maar dat is echt niet no –' Ze zweeg. Beide vrouwen draaiden zich naar de deur. Toen ze zag wie er binnen was gekomen, slaagde Claire er niet in haar zin af te maken. Op de een of andere manier leek de dag ineens een stuk minder somber.

In de deuropening stond de gloednieuwe commissaris van het stadje. Donker, om op te vreten en absurd mannelijk torende hij boven de glinsterende kralen uit. Hij droeg een spijkerbroek, een lichtblauw overhemd en een stropdas. De dikke politieparka met het officiële embleem had hij opengeritst, zodat zijn badge en revolver zichtbaar waren.

Zwijgend overzag hij de chaos in de winkel. Toen hij de puinhoop in zich had opgenomen, schudde hij langzaam het hoofd. 'Wat moet ik toch met je beginnen, Claire? Kom ik terug na vijftien jaar te zijn weggeweest, heb jij intussen een zootje van je leven gemaakt.'

Ondanks de situatie moest ze lachen. Kennelijk was Riley na al die jaren nog steeds in staat haar – volgens haar moeder – vreemde gevoel voor humor op te wekken.

Hij deed een stap naar voren, zijn armen gespreid, en zonder erbij na te denken liet ze zich door hem omhelzen en sloeg haar armen om hem heen. In tegenstelling tot de omarming met Holly voelde deze knuffel totaal vertrouwd en allesbehalve ongemakkelijk. Voor het

eerst deze ochtend had ze het gevoel dat ze werkelijk iets stevigs had om op te steunen.

Sneller dan ze had gewild, deed hij een stap naar achteren, en hij bekeek haar van top tot teen. Plotseling was ze zich pijnlijk bewust van de zesendertig jaar, de twee kinderen en het mislukte huwelijk in haar bagage.

‘Je ziet er fantastisch uit, Claire! Hoelang is het precies geleden?’

Die lach had ze nooit kunnen weerstaan. Zelfs niet toen hij alleen nog maar het vervelende kleine broertje van haar beste vriendin was geweest, er altijd op uit om Alex en haar te plagen, te pesten en hen, welbeschouwd, tot waanzin te drijven. Maar dit lichte gefladder in haar buik was ongepast. Daarvoor was er te veel gebeurd in hun beider levens. Bovendien had ze wel iets anders aan haar hoofd, zoals de huidige crisis in haar winkel en die in haar leven. ‘Ik weet het niet. Best lang. Dat krijg je als je naar de kust verhuist en iedereen hier achterlaat.’

‘Ik hoorde dat je eindelijk van Dr. Dombo af bent. Dat werd verdorie tijd. Je was altijd al te goed voor hem. Ik vraag me nog steeds af wat je in die gluipeerd zag.’

Nét te laat bedacht Claire dat Holly nog steeds binnen was. Vol afschuw realiseerde ze zich dat het meisje alles had gehoord wat Riley had gezegd. Al moest ze toegeven dat ze ook iets van opwinding en een beetje leedvermaak voelde, iets wat ze niet aardig vond van zichzelf. ‘O... eh, Riley, heb je Holly al ontmoet, Jeffs nieuwe vrouw?’ Ze wendde zich tot Holly. ‘Holly, dit is Riley McKnight, voormalige dorpskwajongen maar nu commissaris van politie in Hope’s Crossing.’

Holly had een hoogrode kleur gekregen en hield haar lippen stijf op elkaar geknepen; ze zag eruit alsof ze een van Claires grote bicone-kralen had ingeslikt.

‘Het spijt me, *ma’am*.’ Riley wierp haar een verontschuldigende glimlach toe. Maar achter zijn rug – zodat alleen Claire het kon zien – hield hij zijn vingers gekruist. ‘Claire is een oude vriendin van me. Ik ben bang dat ik praatte zonder eerst na te denken.’ Hij sloeg een arm om Claires schouder.

Holly leek niet te weten hoe ze moest reageren. Moest ze haar echtgenoot verdedigen of het ongemakkelijke moment voorbij laten gaan? Ze zag er in de war, onzeker en ineens ontzettend jong uit, hoewel Riley met zijn drieëndertig jaar maar acht jaar ouder was dan zij. Uiteindelijk besloot ze Riley maar helemaal te negeren. Stijfjes zei ze tegen Claire: 'Ik neem aan dat ik dan nu wel kan gaan?'

'Ja, ik red me wel.' Claire schaamde zich dat ze even een moment van triomf had gevoeld. 'Maar bedankt dat je me... eh, morele steun wilde bieden. Ik laat je weten wanneer de winkel weer open is. Dan gaan we meteen aan de slag met die sieraden voor bij je nieuwe zwangerschapsgarderobe.'

'Dat heeft geen haast. Het mag ook een andere dag. Ik zie je vanavond wel bij het toneelstuk van Owen. Moeten Jeff en ik een plaatsje vrijhouden voor Macy en jou?'

Die sneer, bedoeld of niet, had ze misschien wel verdiend. Subtiel vestigde Holly de aandacht op het feit dat Claire op het jaarlijkse terugkerende lentefeest vergezeld zou worden door haar twaalfjarige dochter, terwijl zij zich behaaglijk naast haar knappe, toegewijde en succesvolle echtgenoot zou nestelen. 'Dat is lief van je, maar nee, dat hoeft niet. Ik weet niet precies hoe laat we komen.'

'We houden wel een plaatsje vrij,' zei Holly onverstoort. 'Ik weet zeker dat Macy het wel leuk vindt om me in een van mijn nieuwe outfits te zien.'

'Ongetwijfeld,' zei Claire kalm. 'Nou, dan zie ik je vanavond.'

Zodra Holly weg was, kroop Claire onder Rileys arm vandaan. Ze probeerde geen aandacht te besteden aan het feit dat het zoveel kouder aanvoelde zonder hem dicht bij haar. Concentreer je, sprak ze zichzelf toe. Er was bij haar ingebroken! Dit was niet bepaald het moment voor een gezellig, knuffelig weerzien. 'Toen ik het alarmnummer belde, zei Donna Mazell dat String Fever niet de enige winkel was waar vanavond is ingebroken.'

Hij knikte terwijl hij vooroverboog om Chester te aaien. 'Blijkbaar had het plaatselijke geboefte een druk programma op zondagnacht.'

Voor zover ik weet, is er bij vier bedrijven ingebroken.'

'Ik heb een inbraakalarm. Waarom is dat niet afgegaan? Het beveiligingsbedrijf had een seintje moeten krijgen zodra er werd ingebroken.'

'Dat is een goeie vraag,' zei Riley. 'Een gokje, komt je alarmsysteem van Topflight Security?'

'Ja.'

'Dat kan haast geen toeval zijn. Alle bedrijven die zijn overvallen hadden een contract bij Topflight. Die lui moeten we in elk geval een bezoekje brengen.'

Ze fronste. 'Denk je dat iemand van Topflight er iets mee te maken heeft?' Ze hoopte van niet. De eigenaar was een goede vriend van haar, en ze kon zich niet voorstellen dat een van zijn werknemers, laat staan hij zélf, iets met het gebeuren te maken had.

'Een van de voordelen van zo lang te zijn weggeweest, is dat ik geen enkele voorkennis heb,' zei hij. 'Ik denk helemaal niks. We zijn al aan het onderzoeken of hun computersysteem misschien is gehackt. Op die manier zouden criminelen toegang kunnen krijgen tot hun gegevens zonder dat Topflight daar iets van afweet. Maar we weten nog niet of dat zo is. We gaan gewoon alle mogelijkheden na.' Hij keek om zich heen. 'Hoe laat heb je gisteren afgesloten?'

'In deze tijd van het jaar ben ik op zondag dicht. Het kan dus op ieder moment tussen zaterdagavond en vanochtend zijn gebeurd.'

'Laten we de schade even bekijken,' zei Riley. Hij liep verder de winkel in. 'Heb je al gezien of er iets weg is?'

'Mijn computer is weg, een vrij nieuwe Mac. Pas een halfjaar oud. De kassa is ook leeg, maar daar zit nooit meer dan vijftig dollar wisselgeld in. Ik heb zaterdagavond de opbrengst zelf gestort voordat ik naar huis ging.'

Ze was blij dat ze tijd had gemaakt om naar de bank te rijden. Het weekend was heel hectisch geweest. Naast haar gebruikelijke bezigheden had ze Owen naar de generale repetitie moeten brengen. En op het laatste moment had haar moeder haar ook nog gevraagd om medicijnen op te halen bij de apotheek.

‘Is er nog iets anders weg?’

‘Om eerlijk te zijn, ik heb niet echt goed gekeken. Ik wilde geen sporen wissen.’

‘Je mag wel rondlopen nu,’ zei hij. ‘Ga maar kijken of er nog andere dingen weg zijn.’

Voorzichtig liep Claire haar winkel rond. Gelukkig hadden de dieven het gesloten matglazen kastje ongemoeid gelaten. Daarin zaten de dure Tsjechische kristallen kralen waar ze het met Donna over had gehad. En ook wat handgemaakte Venetiaanse kralen en een aantal waardevolle sieraden die Evie en zij in opdracht hadden gemaakt. Wel zag ze drie lege haken aan de muur waar minder kostbare stukken hadden gehangen. Maar mochten de dieven zo stom zijn te proberen hun gestolen goederen in de buurt aan de man te brengen, dan zou ze de sieraden onmiddellijk herkennen.

Even later liep ze door het gedeelte in haar winkel waar ze kant-en-klare sieraden verkocht en pakketten waarmee klanten zelf sieraden konden maken. Het leek erop dat alles er nog was. Ten slotte liep ze haar kantoor binnen. Ze hapte naar adem.

Binnen een paar seconden stond Riley naast haar. ‘Wauw!’ Zijn blik bleef hangen bij de trouwjurk die in een beschermhoes aan de muur hing. Het kledingstuk was grondig bewerkt met, naar het leek, een van Claires eigen scharen. ‘Dat is interessant!’

Interessant? Ze kon honderd dingen bedenken die ze ervan vond, maar ‘interessant’ zat daar niet bij.

‘Dat is een speciaal ontworpen trouwjurk,’ kreunde ze. ‘Ik heb hem pas twee dagen hier hangen, om de sierkralen op het lijfje te naaien. Dit was echt een grote opdracht.’ Het wegvallen van de opdracht zou goed het einde van haar winkel kunnen betekenen. ‘Wie dóét zoiets?’

‘Ik zou denken iemand die niet al te dol op de bruid is. Van wie is de jurk?’ vroeg Riley.

‘Van Genevieve Beaumont. De dochter van de burgemeester.’ Het grootse society-huwelijk tussen Gen en de zoon van een van de rijkste vrijgezellen uit de regio zou pas over acht maanden worden voltrok-

ken. Misschien zou ze nog tijd hebben een nieuwe jurk te bestellen. Dan kon Claire alsnog het kralenwerk afmaken. Maar het kon ook zijn dat de enigszins verwende aanstaande bruid zou besluiten Claire aan te klagen en iedere cent die ze aan de winkel verdiende zou opeisen omdat de mooiste dag van haar leven door het incident mogelijk zou zijn verpest.

Chester was naast haar verschenen en legde zijn grote kop tegen haar been. Het liefst wilde ze zich tussen alle kralen op de grond laten zakken, haar armen om hem heen slaan en zich hard huilend wentelen in zelfmedelijden. De brok in haar keel wegslikkend, knipperde ze met haar ogen om de tranen die daar brandden terug te dringen. Ze kon het zich niet veroorloven om in te storten nu ze zoveel op te ruimen had. En al helemaal niet voor de neus van de nieuwe commissaris van politie.

‘Wat een nachtmerrie. Dit slaat nergens op. Waarom zou je de jurk vernielen en de kristallen niet eens meenemen? Die zijn een vermogen waard.’

‘Ik weet het niet, Claire, maar ik beloof je dat ik het ga uitzoeken.’

Riley mocht dan een irritant jochie zijn geweest vroeger en een beruchte snelheidsduivel toen hij eenmaal zijn rijbewijs had, in de loop der jaren had ze van Alex begrepen dat hij zijn leven had gebeterd. Blijkbaar had hij in het politiewerk zijn roeping gevonden. De meeste mensen in Hope’s Crossing vonden dat het stadje maar bofte dat Riley had besloten zijn undercover detectivewerk in de grote stad op te geven en naar zijn geboortestad terug te keren. Al had ze ook gehoord dat zijn aanstelling voor wat wrijving had gezorgd op het politiebureau zelf.

‘Zeg dan maar wat ik nog kan doen om je te helpen,’ zei ze.

‘Geduld hebben terwijl ik de situatie opneem en vastleg. Waarom ga jij niet ondertussen naar Maura voor een kop koffie? Het kan nog wel even duren.’

‘Als je het niet erg vindt, blijf ik liever hier. Chester en ik zullen ons best doen niet in de weg te lopen.’

‘Prima. Ik vind het wel gezellig als je blijft, al was het onder andere omstandigheden leuker geweest.’

Het daaropvolgende uur keek ze aandachtig toe terwijl Riley bewijsmateriaal verzamelde, vingerafdrukken opspoorde en foto’s maakte. Ze had moeite om het beeld van deze betrokken en deskundige rechercheur te rijmen met de kwajongen van vroeger. En al helemaal met de boze tiener die hij was geworden na de scheiding van zijn ouders. Maar tegen die tijd was ze zelf naar Boulder verhuisd en had ze alleen van horen zeggen dat hij dronk, rookte en rottiigheid uithaalde.

De Riley uit haar herinneringen was een joch dat stiekem opnameapparatuur in de kamer van zijn zusje verstopte, zodat hij tijdens logeerpartijtjes kon horen waar de twee vriendinnen over lagen te giechelen. Dat ging natuurlijk voornamelijk over jongens. Ze waren toen immers twaalf of dertien jaar oud, de leeftijd waarop de fascinatie voor de andere sexe zo’n beetje loskomt. Claire had net haar oog laten vallen op de knapste, slimste jongen uit een klas hoger dan zij, Jeff Bradford. En Alexandra was verliefd op de aanvoerder van het footballteam, Jason Kolpecki.

Nachtenlang hadden ze tot in de kleinste details hun verliefdheden besproken, zonder te weten dat Riley ieder woord had opgenomen. Vervolgens had hij gedreigd alles aan Jeff en Jason te laten horen – een onverdraaglijk vooruitzicht – als ze niet deden wat hij hen opdroeg.

Het was maar goed dat degenen die niet zo happig waren op Rileys terugkeer in Hope’s Crossing, niet wisten dat hun huidige commissaris ooit goeie handel had gedreven door middel van chantage. Twee maanden lang hadden Alex en Claire elke zaterdag het gras van de McKnights gemaaid en getrimd in ruil voor Rileys belofte dat hij de tape zou vernietigen.

Alle plagerijen uit hun kindertijd waren echter diep weggezakt onder de berg ellende die hen beiden daarna ten deel was gevallen. De onbetamelijke dood van haar vader, gevolgd door de depressie van haar moeder, de midlifecrisis van zijn vader, die hun gezin uiteen had geslagen, en Rileys wilde tienerjaren daarna.

Soms had ze er alles voor over om terug te gaan naar die onbezorgde tijd, toen ze zich alleen maar druk hoefde te maken om haar cijfers voor wiskunde en de vrees dat Riley aan Jeff zou vertellen dat ze verliefd op hem was.

Na anderhalf uur, waarvan hij het grootste gedeelte bellend doorbracht, waarschijnlijk met agenten die de andere inbraken afhandelden, pakte hij eindelijk het laatste bewijsstuk in en stopte daarna alles in een tas. 'Dat was het wel zo'n beetje,' zei hij. 'Ik stuur alles naar het lab. Hopelijk kunnen ze een paar goeie vingerafdrukken vinden.'

'Dank je, Riley. Ik stel al je moeite erg op prijs.'

'Geen probleem. Hopelijk kan ik je snel meer vertellen.' Hij lachte zijn onweerstaanbaar charmante lach, de lach die hij als jongste en enige jongen naast vijf zussen had geperfectioneerd en die hem vaker uit de penarie had geholpen dan ze wilde weten. Ineens voelde ze een klein vonkje aanspringen in haar binnenste. Ze fronste toen hij een stapje dichterbij kwam en haar hand pakte.

'Het is echt fijn om je weer te zien, Claire. Wat zeg je ervan om een hapje met me te gaan eten zodra je de boel hier weer een beetje op orde hebt? Dan kunnen we onder wat gezelliger omstandigheden bijkletsen.'

Claire was al een tijdje uit het datingcircuit – om eerlijk te zijn had ze er nooit in gezeten omdat ze met haar eerste liefde was getrouwd – maar het leek er toch verdacht veel op dat Riley haar zojuist mee uit had gevraagd. 'Eh...' Briljant antwoord, dacht ze. Ze kon het gewoon niet helpen. Waarschijnlijk had ze hem niet goed begrepen. Hij was vast gewoon beleefd.

'Ik vroeg je alleen mee uit eten, Claire.' Zijn mondhoeken krulden iets omhoog. In zijn ogen was de bekende ondeugende blik verschenen. 'Het was niet mijn bedoeling dat je in de paniek zou schieten.'

Ze forceerde een glimlach en bedacht dat dit het duveltje Riley McKnight was. 'Dat ik door jou in de paniek schiet is net zo waarschijnlijk als dat ik mijn haar paars verf en een punkband begin.'

'Dát zou ik nou wel eens willen zien.'

Te laat herinnerde ze zich dat Riley nooit een uitdaging uit de weg ging. Als kind had Alex een keer een maand huisarrest gekregen omdat ze haar broertje had uitgedaagd met zijn fiets Woodrose Mountain af te rijden zonder te remmen. Het was hem bijna gelukt, tot aan zijn spectaculaire valpartij – en natuurlijk had hij niet geremd, dat zou valsspelen zijn geweest.

Dat was allemaal eeuwen geleden. Maar een man werd geen commissaris zonder dat hij in de loop der jaren enige wijsheid had opgedaan en wist wanneer hij eieren voor zijn geld moest kiezen. Toch?

‘Ik denk dat we meer dan genoeg tijd zullen hebben om bij te kletsen,’ antwoordde ze zo kalm als ze voor elkaar kon krijgen. ‘Ik hoorde van Alex dat je het oude huis van de Harpers huurt op Blackberry Lane. Dat is vlak bij mij. Ik woon in het huis met de rode bakstenen en de veranda.’

Hij glimlachte weer. ‘Mooi! Dan weet ik waar ik moet zijn als ik een kopje suiker wil lenen.’

Hoe slaagde hij er toch in ’s hemelsnaam in die doodgewone zin zo sexy te laten klinken?

Ze besloot er niet op in te gaan. Net zoals ze besloot niet te vermelden dat het jaren geleden was dat ze iemand een kopje suiker had geleend, of zelfs maar iets in die richting had ondernomen. ‘Mag ik dan nu de winkel weer openen?’ vroeg ze. ‘Ik kan me niet veroorloven de hele dag dicht te zijn.’

‘Wat mij betreft mag dat,’ zei hij. ‘Wil je dat ik iemand langs stuur om te helpen opruimen?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Nee, dat hoeft niet,’ zei ze. ‘Ik bel wel even rond om te kijken wie ik bij elkaar kan krijgen.’

‘Goed. Nou, dan bel ik je later, oké?’

Met gefronst voorhoofd keek ze hem aan. Ze was er een beetje uit, en ze had geen idee wat ze moest zeggen om hem te ontmoedigen. ‘Riley... Ik weet niet of dat nou zo’n goed idee is.’

Zwijgend keek hij haar aan, een licht geamuseerde trek om zijn mond. ‘O, vreemd. Ik dacht dat je wel op de hoogte zou willen blijven van de zaak.’

‘Natuurlijk wil ik dat!’

‘Wat dacht je dan dat ik bedoelde?’

Die vraag kon ze onmogelijk beantwoorden zonder volslagen voor gek te staan. Ineens wist ze weer precies waarom hij Alex en haar soms tot waanzin dreef. ‘Helemaal niets. Bel me inderdaad maar zodra je meer weet. Over de zaak, bedoel ik.’

‘Oké, je hoort van me,’ zei hij.

Pas toen hij weg was en ze de deur achter hem had gesloten, herinnerde ze zich haar horoscoop. Een aangename en opwindende verrassing... Dat sloeg zonder twijfel op Riley McKnight. Helaas zat ze niet te wachten op iets aangenaams of opwindends. Zéker niet met de jongere broer van haar beste vriendin.